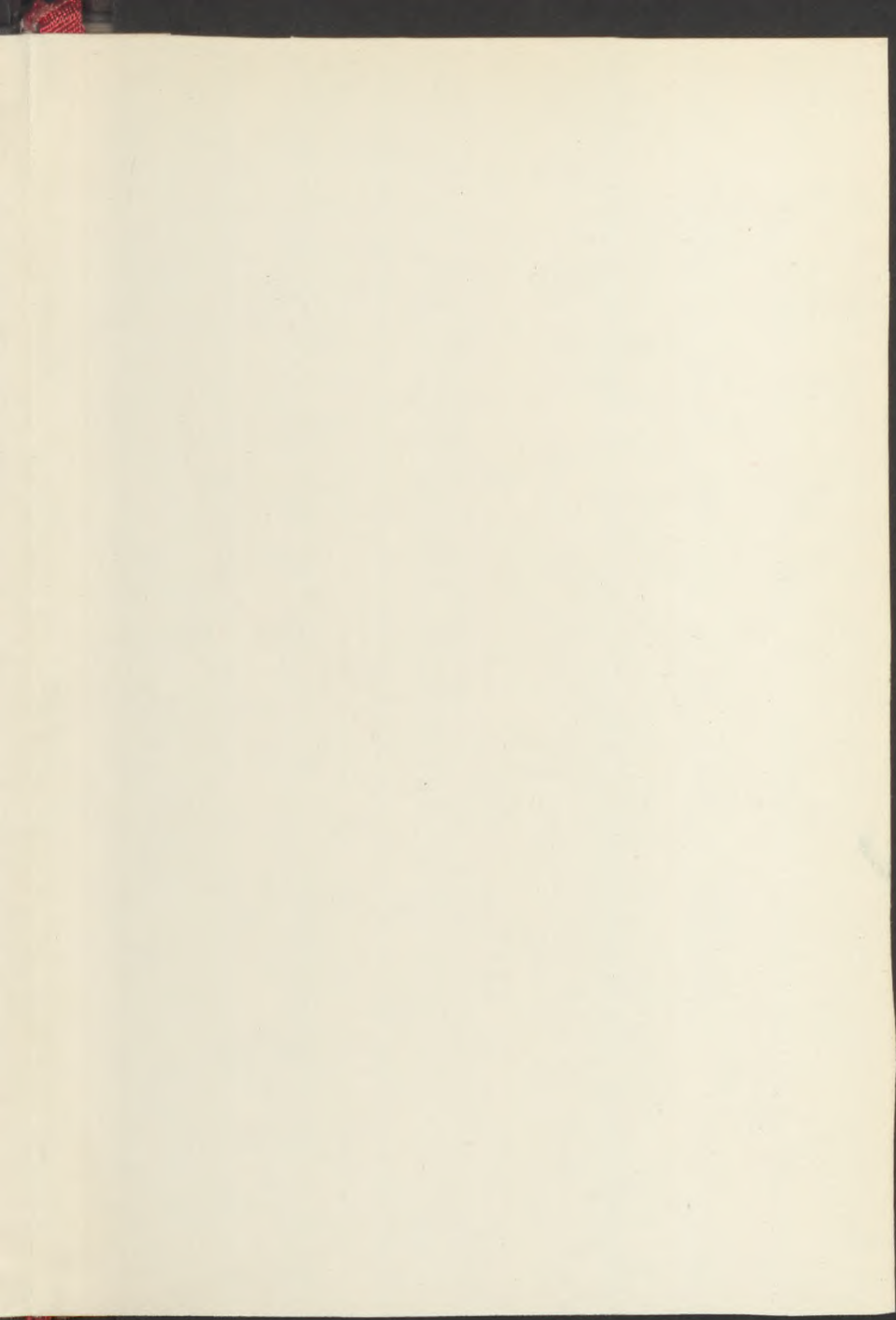
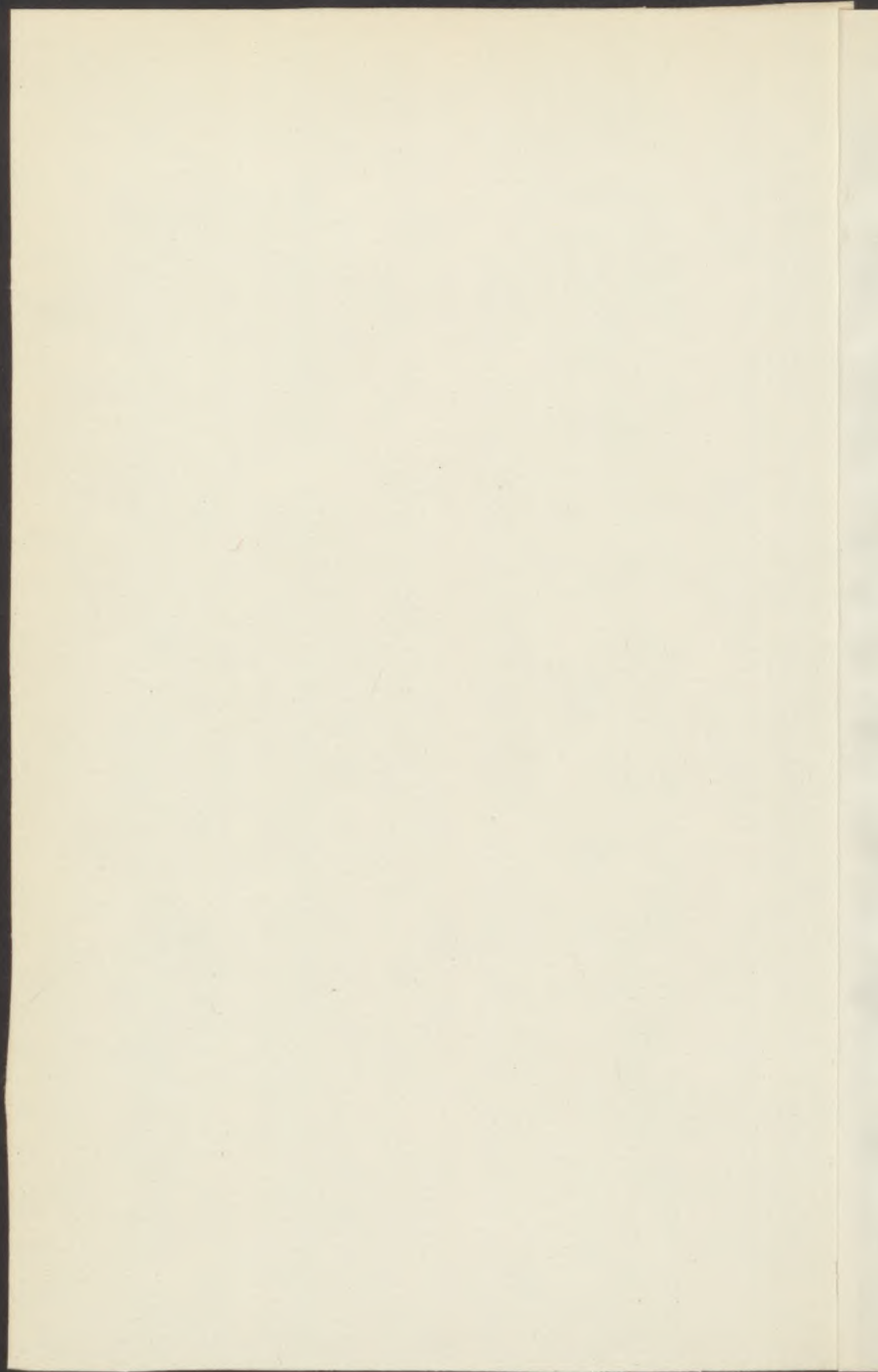

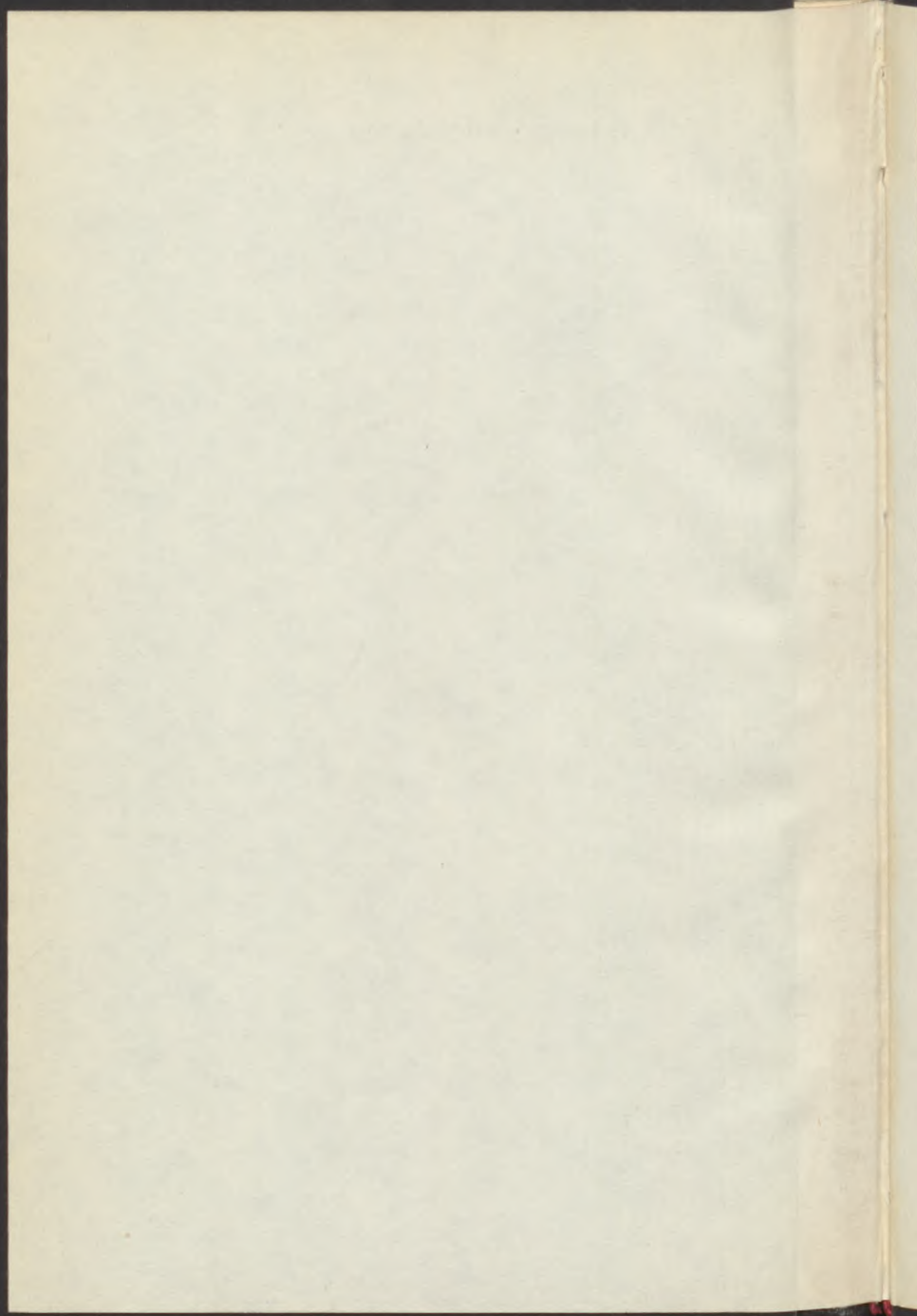
MB
87.421

Péntek Imre · Édesség anti-reklám

Péntek Imre

Édesség
anti-reklám

Magvető Kiadó · Budapest

MB 87.421

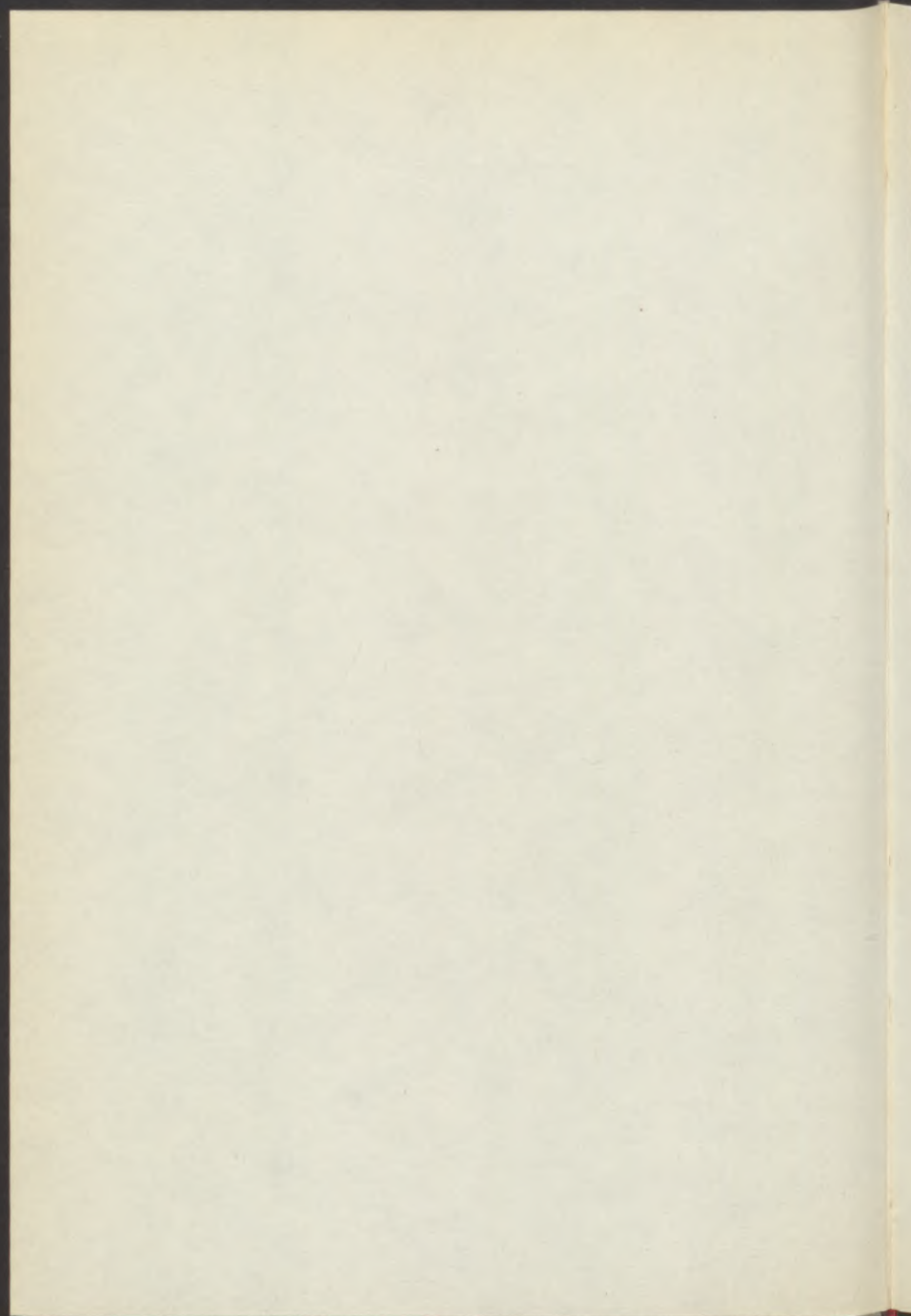

1979

© Péntek Imre, 1979

Édenkereső

Az esélytelen

Sokáig hitem volt a vagyonom;
ki így van, él, s gazdagodni képes,
mint övéhez, nyúl az egészhez –
én meg az elfogyót tékozolom ...

Talpam alól elfordul a korong,
minden szóból ellenemre – érv lesz;
mert szabály: téved, aki téveszt –
másokban más, bennem ez szorong ...

Mégis, nem lettem távolabb
semmitől, inkább csak szabad!
Kilépi utam, ki régen jár előttem!

Lehányom magamról, mint a málhát,
rendeltetésem lomha álmát:
jó a világ szövetébe beleszőtten.

napló

ott álltam lehetőségeim határán
próbáltam elképzelni mi lehetne
hol a vonal cukorspárga talán
amit majd át kell ugranom
szinte lekönyökölttem az útra
úgy bámultam

egyszerre elfelejtett intelmek
ébredtek újjá bennem
hisztérikus jóslatok
anyai siránkozások a főzőkanál mellől
vasárnapi levesek bugyborékolnak
kakasok prédikáltak
bepisilt iskoláskönyvek
tisztába tették idézeteiket
micsoda kórus
legbensőbb érzelmeim macskazenéje

visszafelé még láttam
egy kő Krisztus arcán a szenvedést
mosollyá gyalázta az idő
elmaradtak mögöttem
az idegen nyelvű feliratok
nyikorgó sorompó nyögte fülemben
megérkeztem itthon vagyok

A büfében

Tíz óra tájt a büfébe caplattam
egy kávéra. (Bosszant, mióta már,
hogy nincsen más neve, s ha el akarom mondani,
hol szédelegtem délelőtt, hol ittam kávé
– fontos ez, ki vagy, mi vagy, ebből tudni meg –
ostobán szólok így: a büfében.)
Eső szemetelt, táskám dugig tele,
kinyúltak belőle a hanglemezek;
Mozart, Bach s Beethoven, szegény,
kinek évfordulóját (születés? halál?)
nemrég ünnepeltük, megírta minden újság, –
alul strandcuccok, szappan, törülköző,
egy sárga flakon hajmosó, papucs.

...

Épp rosszkor jöttem, a pénztárgép előtt
sor állt, a kirakatig ért; én a végén
topogtam, tűnődve: mögém vigaszul nem
nyomul senki. Sereghajtónak lenni nem öröm.
Egy férfi, palacsintasütő sapkában,
százását ujja csipeszébe fogta,
s érdekesen begörbült a bankó...
– Akár dohányt is szórhatna bele – gondoltam.
Már éppen nyomta volna, gyomrába mit kíván,
sorára mégsem ő következett, egy asszony,

karján túlöltöztetett kisfiúval,
kit a pénztár melletti asztalkára ültetett,
kezébe nyomva retiküljét: – Fogd meg, Pistike!
Majdnem kiböktem: – Asszonyom, a csöppség
könnyen lebukhat onnan, izeg-mozog,
ám egy anyát ki inthetne meg, hogy így vagy úgy,
törődjön bájos magzatával, ha már világra hozta.
A kasszás néni a blokkal nyújtotta át aggodalmát:
– Kérem, vigyázni kell! – de választ nem kapott.
Az anya elsietett, s visszatért hamar
megrakodva krémeseikkel; a selyempapírt
kászmálta sárga pempő, a csomaggal hármásban
tűntek el. – Arany pofám! – szólt megint
a kassza. – Hogy ült itt, hiába szól az ember ...
Bevert pár virslit két kenyérrel,
Kinizsi sört, s közölte a százast
ropogtatóval: – Apróval kérném fizetni!
– Nincsen – szólt a férfi ingerülten.
– Jobban nézze meg! – Nem érti, nincs!
– Akkor vigye az új tallérok! Zsebszaggatókat!
(Az új fém tízforintost hívta így.)
Büszkén léptem elő utolsóként.
– Aprója van? – kérdezte nem épp kedvesen.
– Mi az hogy ... – s három alumínium érmét
perdítettem az üveg kikapóba. Értette rögtön:
kávét kívánok értük, bár nem közöltem óhajom,
szemét élessé tette a tapasztalás:
futóvendég, szemüveges, ez nem zabál,
sovány különben is, kevéssel éri be,
öltözéke – enyhén szólva – igénytelen.
...

A pult előtt, a presszó részlegen,
megtámasztottam a műmárvány lapot,
s odalöktem bilétámat a többié közé,
velük besöpretett, s keresztül szúratott,
átdöfte testét a hosszú-hosszú szög.
A kisasszony kallantyúit idomította,
mozogtak bőszen le és fölfele;
e látvány mindig meghat, e bájjigekezet,
főként, ha – mint most – a presszós nő csinos.

...

Ujjaimmal a márványon lovagoltam,
majd egy kopott poháralávalót emeltem
le a csúcsról, raktam magam elé,
hogy könnyítsem a munka menetét.
A csiptetővel cukrot is helyeztem rá,
kettőt, pedig közismerten négy jár,
spóroltam tehát. Rámnézett a lány,
furcsán. Rosszallja tán, hogy itten ügyködök?
– Nem tilos, kisasszony? – s a csiptetőt
szolgálaton kívül nyugtattam el. – Nem –
pötytyentette el magát, ajkáról (mely üde,
rúztalan volt) szinte lecsöppent a szó.
Kissé röstelltem a dolgot, igaza van,
elvben ez az ő jogköre, amit nem tanácsos
csorbitani. – Nem – de láttam, jobb lett volna
veszteg maradnom. Ám a nikkel csöcsök megcsordultak,
pohárba gyúlt a fekete bugyogás; két kék
overállossal beszívtuk gőzét, szaglőhártyáink
kéjesen remegtek.

...

– Csak tudnám hova sietek – nyilallt belém,
míg nyelvem a forró lébe beleért.
– Cipőt is kéne nézni, mintha már ...
Egyre cifrábbak az új cipőcsatok;
november hó – a naptárak szerint – kitelik.
Ennek mind értelme van, kávéivásnak,
cipő utáni vágnak. – Ha azt hiszed,
hogy nincs – szóltam magamhoz – üss fel,
ütődött, egy őszi divatlapot,
ott megleled a magyarázatot.

MÁV-idill

Ha vasutas lennék
egy aprócska állomáson,
kecskéket tartanék,
lenne belőlük három.

S míg asszonyom kiöntené
a frissen fejt tejet,
bámulnám melleit,
milyen gömbölyűek.

Álmomban is hallanám,
amint az éjen rést üt
kalyibából kiszálló
tejfehér mekegésük.

Köröttünk a dombok,
holdfényben lobogók,
párásan izzanának,
mint óriás kecskebogyók.

Félelmesen

Enyém a gazdátlan idegenség.
Sötét nyomon liheg a gyorsvonat.
Ki-ki magában hordja ordas vesztét,
ki-ki a maga vesztére fogad.

Megint kihajt a pisle éjszakából
egy állomás neonbetű-virága;
halasztottam az indulást, de hányszor...
Karom bedugva félig a cipzár fogsorába.

A futamodó balladája

Légy partizán a dzsungelekben,
Káposztás Jancsi a piacon,
ápold a bőröd juhbelekkel,
terméskővel rakd a vagont
görnyedve, hogy ropog a csont;
légy stewardess zuhanó gépen,
amint nyugalmat színlel éppen,
kopó, kit megcsal a szimat,
csecsemő, koraszületéssel -
csak az ne legyél, aki vagy!

Légy fűtő, kazántűzbe néző,
pucold a vécét vastagon,
szakadjon sóhajod, a végső,
rideg, kórházi ágysoron;
kopogj fehér bottal, vakon,
mosogass bűzös konyha mélyén
kihullott hajú vén cselédként,
kávésnéni légy, lelki zacc,
múltat jósolj, családi békét -
csak az ne legyél, aki vagy!

Merülj az örök üdvösségbe,
porladj szét, mint a pillanat,
érd be kevéssel – sokkal ne érd be,
cellafényben fürdesd magad,
míg azt hiszi kint az őr: szabad;
told a nyikorgó vastalicskát,
szemetes lapát vicsorít rád,
csurogj, közfürdői szivacs,
hasogasd szét a gyémántsiklát –
csak az ne legyél, aki vagy!

Bújj át minden határon, záron,
bőrödet hagyva zálogul,
úgy illanj el, akár az álom,
a réseken, foghatatlanul,
mindig magadon jutva túl;
a zengés kapui kitárva,
de belefogott a némaságba
a zengő – torkára vág a fagy;
távozónak marad az árnya –
nem lehetsz az, aki vagy!

Hátország

Örökös hátországban élek,
– messze morajlik a front –
azzal küzdök, aki idetéved,
én, a bolond.

Ablakba ült az üres környék,
egérkéit mellényzsebébe dugta.
Barikádom lőrésein őrként
figyel a dudva.

Házamban minden zaj kihűlt.
Felrajzolom a falra árnyamat
kusza vonallal. Egyikünk
itt marad.

Maréknyi szó

Ami jó, talán még jó lehet;
nézd a vetkőző, fázó kerteket,
fagyott göröngyön a dércsillogást,
vízcseppet dajkál egy üres csigaház.

Nem részegítnék őrzöngő világreszek,
a műholdas estéktől szinte félek;
erecskéid kék rajzolatát
bőröm térképére hűen másolom át.

Ami jó, talán még földerít;
folyton érkezni hallom lépteid,
nedves úton botorkálsz, tócsák fényszemében,
gondom nyítt fecnijét sietve összetépem ...

Édenkereső

Ó, azok a koszos utcasarkok;
csikkek ugrálnak, nikkelbolhák,
neonreklámok szavatolják:
zsebed üres, markod hiába tartod.

A lézengők közt feltűnik arcod;
plakátfal rendez elmetornát,
megtorpannak az autócsordák:
nedves fény terít alájuk almot.

Merengsz egy albérlet-hirdetésen,
melyről te, az ágról szakadt sem
hiszed, hogy elveszített éden ...

A sárga fal ásító undorát,
mint rossz szagú szobát nyitja rád;
vakablak bámul, kiapadt szem.

Elfordulóban

Mindegy, ki veszi vontatókötélre
– nagy süvölvény, köpködő kamasz,
szemfogatása tettetett, ravasz –
pucéran menekül, nehogy álma beérje.

Beszorulva lélegzésnyi térbe
magára ölti hálóját makacs
közönnyel – hallatszik a vas-
beton házak ajtó dörrenése.

Ahova perdül, az lesz otthona.
Lesi a lakótelepi holdat,
üres bádoggannákat kongat,

s felvési a süket lépcsőházra
üvegcsereppel, bőrig ázva,
amit már ő sem olvas el soha.

Külvárosi érme

Small red ink stamp

Small red ink stamp

Hazaérni

A piactéri galambok búgnak,
nekivágok a hazaútnak;
burukkolásból égbolt épül,
milyen könnyű is gondok nélkül ...

Távolodva, messzibbre érve,
búgásuk mintha utolérne;
elválok én is rossz-magamtól,
mint magasból hulló galambtoll.

Kórus a lombból egyre búgja,
az otthonod már ez az utca,
kiléphetsz minden kapualjból,
s menedéked, akárki hajszol.

Mit is tehetnék magam ellen?
Galambbúgásból van a mellem.
Amennyi piac a világon,
ez szól nekem már közel, távol.

Fordulok annyi utcasarkon,
neonbetűkkel gyúl ki az alkony,
lépteim búgó gyász kíséri –
jó volna végre hazaérni.

Karcolás a síremlékre

Hova siettél, Váci Miska?
Ily messzire ki gondja hajtott?
Ránk csaptad úgy az ólomajtót,
hogy azt ember fel nem szakítja.

Te még tudtad, mit ér a szó itt!
Röpített örvényes indulat
vallatni magad lázítóit:
amerre végleg nincs utad.

Kegyelt kecsesség bájos álma
berendezi a babaházat,
s mert így édes, székre állva,
mütyürkéit csörgetve: lázad.

Nem fog helyedre férni mégsem!
Mérje magát akármi joggal,
mint a bizsulánc összeroppan
kézfogásaid erejében.

Értelmiségi epilógus

László-Bencsik Sándornak

Menekültem vagy talán ... kilöktek?
Olyan mindegy ma már!
Közönyét pókként szövi a szabály,
benne vergődni, az sem könnyebb.

Legalább más lesz a gond, ha nyögnek,
másként szorít, ha fáj
a mellkas körüli táj,
ajtómon más ujjú öröm csönget.

Üdv, nektek, íróasztalok!
Az üldögélők szemében
politúrozott fény ragyog.

S kifecsegem az üvegkalitkák,
zárt dossziék, fiókok titkát
– tartozásom ez régen.

Táncdalszöveg-töredék

Veszek egy luxus kanapét,
szerelmet vallok, maga szép,
maga gyönyörűen formált!
Ha kevés a havi fixem,
ráhajtok, és mese nincsen,
túlteljesí-
túlteljesí-
túlteljesítem a normát.

Luxus a divat,
mindenre kihat
máma,
elmege az ember a meló-
elmege az ember a meló-
elmege a melódiába.

A melós

Ő dolgozik, mert élve kényszerek közt
nincs sok választanivalója;
a nyítt overáll húásával szakad le róla,
s tenyérből ismer minden munkaeszközt.

Ha jó pénzt keres, gubancos gondja lesz több,
mérgét lötykölt kocsmapultra szórja,
a tévé-műsor, lármás altatója,
zsong-donog, míg fáradtsága megköt.

Körme alatt sötétlő gépolaj-hold,
komoran sejti néha, jövője szélén hajlong;
fejfájós hangon kompresszor süvít...

Gyűlésen gyakran felvilágosítják,
kik brosúrákból fürkészik a titkát:
hogy egy világ már néki készül itt.

Premier előtt

A konyhaasztal fölötti replikák
nem hangzanak el egyetlen darabban sem;
a viaszosvászon rózsáit elfonnyasztotta
a kifröcsögő, keserű nyál.
Egy-egy szóban ocsmány évek
derengenek föl,
mint zsíros mosogató mélyén
hüllő-kanalak.
A férfi bakancsán babrál;
szeretne főszereplője lenni
a véget nem érő locsogásnak,
azon tűnődik, odasózzon-e egyet
berekesztve a vádak áradatát.
Az asszony kipergő könnyei
a ráncok kanálisán
vánszorognak lefelé,
oldani a tömény konyhakoszt.
Gyönyörű délelőtt van:
a sichte már közel.
Lehet-e számonkérni? Mit s kitől?
A zsebrádió émelvítő édességet kapcsol
a gyűlölködés áramkörébe,
egy rózsaszín slágerhang zsibbasztja el
a tápáskodó öntudatot:

– ennyi a feloldás.
Már a gének rosszul csavarodtak egybe:
hiába, mindenütt így él ez a fajta ...
Szétmotyogják elrontott életüket.
Ha ugyan volt mit rontani rajta ...

Külvárosi érme

Milyen némák a hosszú gyárfalak.
Ártatlanságát harsogja a mész.
A szabványbetűvel festett mondat ott:
befalazott zászlójú tüntetés.

Konyhaparfőm

Sokféle parfőm kapható már
– a fejlődés e téren is
dicséri az illat-ipart –
de minden márka közt legismertebb:
a konyhaparfőm!
(Előnyös, olcsó – főként háziasszonyoknak.)
Hozzájutni roppant egyszerű:
Hajolj a fortyogó krumplilé fölé,
(ez mitesszereidnek is jót tesz)
pácold bőrödet fojtó hagymaszagban,
tömd ki pórusaidat az égett zsír bűz-szemcséivel,
hajtövednek használ a forró levesek lehe,
(mintegy fixálja a fürtök közt bujkáló
étel-titkokat)
a mosogató páráit
fogd fel finom fiolákban
(s dugdosd a hivatali barátnők elől)
az agyonfőtt zöltség intelmét
vegyítsd
a mániákus mócsingok gőgjébe,
s zúdítsd magadra –
e parfőm többé nem hagy el,
úszik utánad mindenütt

keltve elismerő fintorgásokat.
Táguló orrcimpák
köszöntsétek a boldog korszakot,
a kozmetikum meghódítását!

Gyártelep

A kantinban, ma is, mint annyi este,
habzik a sör, friss csapolás;
a szaki valamit magyaráz
arról, hogy nincsen megfizetve.

Hamu alatt meg-megremegve
izzik a cigarettaparázs,
s a torkokban gyűlő füstkaparás
fölszáll a foltos mennyezetre.

Emelgetik a párás krigliket,
s nem hisznek istennek, de senkinek:
le kell öblíteni a benti port!

Ő is magában révedezik
a gyűrt abroszra ejtve kezeit,
ki egy csikket kínálódva eltiport.

Variáció egy sémára

A zümmögés,
a dünnyögés
pofánkon a zsillettnyi rés,
a motyogás,
a zokogás
gyöngyeiről lefut a máz;
a fegyelem,
a maroknyi rend
– képzeljetelek akármilyent –
hiába papol annyi szépet,
randevút ad a csőcseléknek.
Aki eddig a sorban állt,
bekötött szájjal, mint a zsák,
türelmesen topogott,
támaszkodott és csoszogott,
váltotta zsibbadt lábait:
a bal,
a jobb,
a bal,
a jobb,
menni, menni, menni fog –
mint a rugó, mely megszakad,
feltépi a rácsokat,
a zárapokat,

a lakatoknak fejszét mutat,
túl sok
ideig próbálgatta a kulcsot,
s amivel nem kínálta a lassan,
most megszerzi feszítővassal!
Fejére újságból hajtogatott
elegáns papírcsákót rakott;
a címbetűk,
a díszszavak
rikkancsként rikoltanak:
a konzervek,
a dobozok,
zacskók,
bálák,
csomagok,
ládák,
hordók,
üvegek,
repedjenek
és törjenek.

...

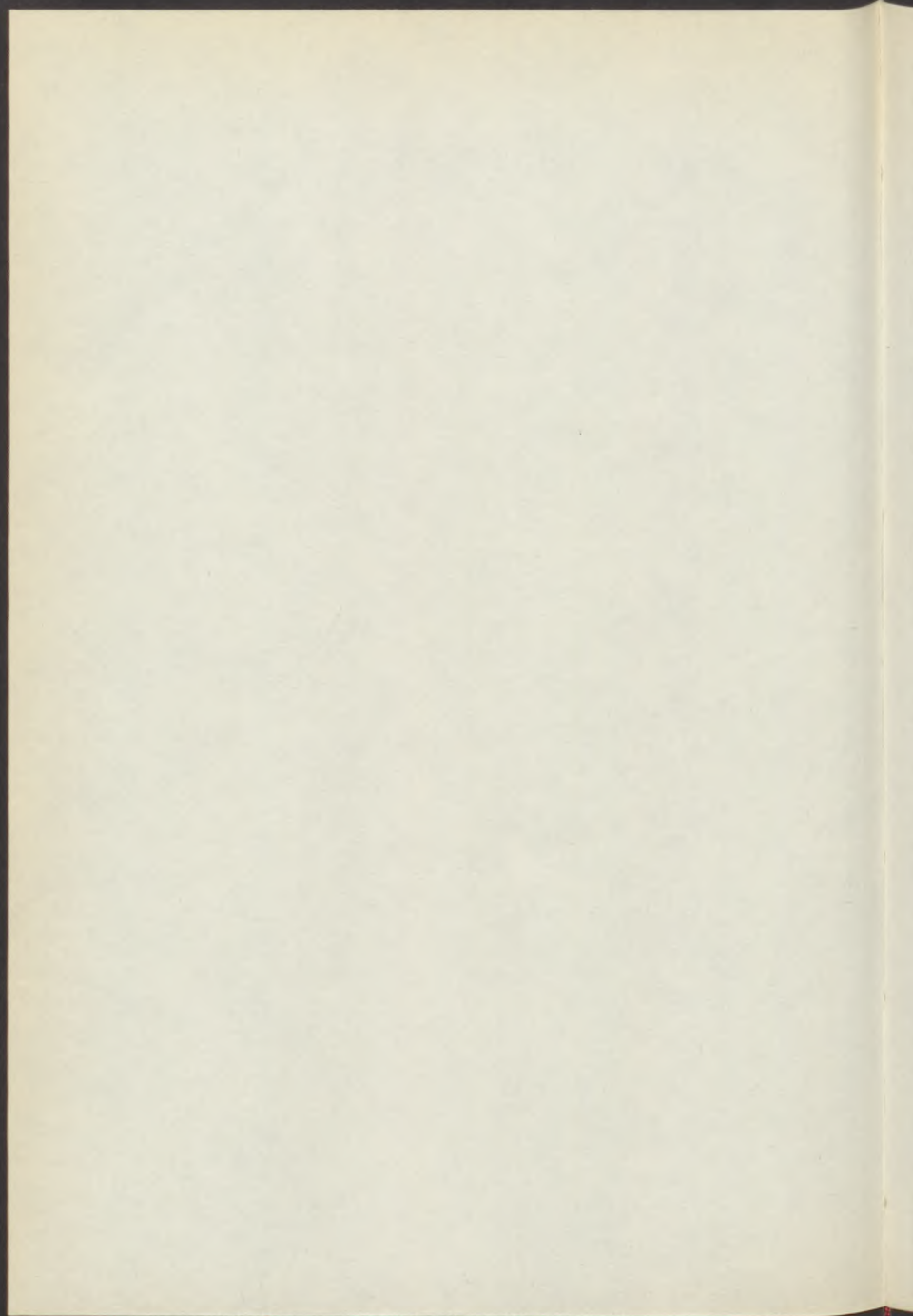
Ez a kimért,
kicentizett
világ kell-e valakinek?
Légy jó!
Jóságodnak ára van.
Légy erényes!
Erényed önmagára vall.
Se fönt,
se lent,

se kint,
se bent:
helyezd el
a végtelent!
Okoskodásból
terelőrácsok,
jövőt kémlelőn
fekete hályog,
hódítsuk meg,
hódíthatjuk
a vakondtúrásnyi magasságot ...

...

Szétzúzni annyi véges irányt,
elindulni csak toronyiránt,
s menni,
amíg a kéklő horizont
zubbonyán a sárga plecsni
szíved fölött fog melegedni!

hidegszik

Egy moralizálóra

Tíz körömmel is lehasogatod
a betonkárpitot – nem igaz?
Rajta: lakkozd prófétikusra
magánérdekű düheid,
fess rájuk kábító jelmondatot,
monomániádat maszkírozd hűségnek,
azonosulni nem tudásod
koronázd mártíromsággal,
verd föl a plakáterdőt,
zörgesd rikító lapjait,
villanyozd föl a cammogó
távvezetékek menetoszlopát,
izzítsd pirosra a vasalót!

És imádkozz az úthengerhez,
hogy szívárványos képzeteidet
préselje az aszfalt
ragacsos archívumába:
kiterülve beteljesülsz.

Hozzászólásom
a Kollektív Biztonság kérdéséhez

őrzáratok cirkálnak az égen
védik a paprikáskrumplit a 32-es kolbásszal
divatjamúlt szemüvegemet
a roskadt fészert az udvaron
pincénket honnan a szén kifogyóban
a szomszéd macskáját szemetesvödrünk ellenőrét
albérletünket havi 800-ért
kitépett nyelvű cipőmet
hulló szőrű fogkefemet
aprópénzben fürdő zsebemet
feleségem retiküljét tele mindenféle
női kacattal
a légypiszkot az ablaküvegen
a rokokó táncot a régi metszeten
a házinénit a házibácsit
hisztérikus vekkerünket
nyugodtan hajtom álomra a fejem
a párna nem a miénk
úgy érzem biztonságban vagyunk

Baleset

et siet siet siet siet siet siet siet siet siet siet siet
 iet siet siet siet siet siet siet siet siet siet siet siet
 siet siet siet siet siet siet siet siet siet siet siet si
 t siet siet siet siet siet siet siet siet siet siet siet
 iet siet sie t siet siet s
 et siet siet s et siet siet
 siet siet siet si *LÁB* siet siet siet
 iet siet siet sie KERÉK ó et siet siet
 et siet siet si ó t siet siet s
 siet siet si ó et siet siet
 iet siet siet si ó iet siet siet
 siet siet sie ó iet siet siet s
 iet siet siet óóó ÓÓÓ Óóó Óóó
 múláb mŭkéz mŭláb mŭkéz mŭláb mŭkéz mŭláb
 ŭkéz ŭláb ŭkéz ŭláb ŭkéz ŭláb ŭkéz ŭláb ŭkéz ŭl
 ŭké ŭlá ŭké ŭlá ŭké ŭlá ŭké ŭlá ŭké ŭlá ŭké ŭlá
 mŭké mŭlá mŭ mŭmŭ mŭmŭmŭ mŭmŭmŭmŭ mŭmŭmŭmŭ ÉN
 NEM
 SIET

Tagolt beszéd

Milyen megrakottan
gördülnek a mostani évek!
Milyen nagyszerűen
csapódnak be az érvek!
Műszerek-rémek
sugdossák, harsogják,
tömködik hírekbe,
mint ócskul kegyelem, kímélet.
Műholdak zizegnek-ragyognak,
nyelvkönyvek, képletek gagyognak,
a biztonság: föld mélyébe vájt
világméretű vakondablak.
Az emberi ösztönök őszén
– plexi kallantyúba fogózva
egy roncs telep tüzeiben –
felüvöltene, ha merne,
a bennünk szorongó őslény.

army-hopp

elcsíptem egy tábornokot
amint masí-masírozott
sietett ágyú-avatóra
zsebében tik-tak hadióra

vállpántja függönybojtos
hátról nadrágja foltos
budija előtt ott áll
három elit hadosztály

nézi a vaktérképet
miből az előbb tépett
vezényeli csapatait
maga meg a fűben lapít

harcias öreg papagáj
fel van húzva a szája jár
mint süket megafon harsog
piffpuff csatamarsot

megjött ám a hadüzenet
becsukjuk a hasüzemet
kifeszítve a hősi mell
és mindenkinek győzni kell

hidegszik

fáznak az atombombák
a hidrogén szőke bombák
a gombafelhők
minden ízükben reszketnek
kőrmüket huholják
a silbakoló messzenéző rakéták
pocsék az idő a betonsilóban
fáznak az atomtengeralattjárók
kék szájjal trópusi tengerekben
kucorognak
fáznak a páncélosok
szinte csörög a hernyótalpuk
úgy vacognak
fáznak a rakétaelhárító rakéták
taknyos orrukat piszkos zsebkendőbe fűjják
feleségük lélekmelegítőt köt nekik
a vadászipülők dideregve
szálldosnak a metszőkékek levegőben
lerázzák szárnyukról a jégcsillámokat
a világűrűtőszekrény primán működik
fáznak a gyorsüzelő ágyúk
torkukra sálat csavartak

és krákognak és köpdödnek és orvoshoz járnak
elfagynak az aknamezők
elhervadnak az acélvirágcsokrok
remegnek a hadiköltségvetések
az atomaknazáarak
a gépfegyverek és gránátok
közelebb húzódnak a fűtőtesthez
az önjáró lövegek begyűjtanak a kályhába
fáznak a műholdak
szeretnének egy műanyag kutyaólbán
a szalma közé bújni
fázik a puskagolyó
besurran az emberszívbe
a finom puha húsfészekbe
melegedni

Hétköznapi dal

Disztingvált rádióhangok
félreverik a hírharangot;
a tabletták már sorakoznak:
falásra szánt rohamosztag.

De kinek kell ma melodráma?
Lement az élet átlagára.
Ha vér lucsog a lefolyórácson,
feltörli a köztisztaságrongy.

Papírcsákóban szónokolhatsz,
terítve az ünnepi szóplacc,
míg felöltöd tribuni pózod,
fűjtatódból kifogy az ózon.

Halkul a bántó bizonyosság,
a papucsok úgyis túlcsozogják;
csoszognak az egész világon,
a hangjukat holtig imádom...

Huszonegy óra huszonhét

Kaszárnya sok-sok ablaka
kilyuggatja a téli estet:
ratatata, ratatata!
Az árnyékosztagok elesnek.

Előgomolyog a köd,
álcázza a nagyhangú békét.
Ó, háborúzó ösztönök!
Ó, te ösztönös reménység...

Mint a bábok, hevernek tétlen,
a plafon most hazai égbolt;
csupasz falak négyszögében
virágzanak a borítékok.

Virraszt a villany, fénybe mászott
tócsákon olajfolt remeg;
didergető látomások
ölében félkész lakótelep.

Két apróhirdetés

36 éves ablaktisztítást
180 magas takarítást
értelmiségi festést-mázolást
hozzáillő kazánjavítást
intelligens féreg- és rágcsálóirtást
faanyagvédő házastársul
zenerajongással vállalok

...

kezdő kutyák
angol német francia
nyelvtanítása társalgása
gyorsított módszerrel
külföldön élt nyelvtanárnál

Hirdetés

2013/13

Este

Szörnyülködöm, hogy este van;
emlékszem – mire is?
Lepke-bölcsők gubóival
játszadozik a nemezis.

Születni, nem születni meg –
kar vagy gyenge csáp
jut oltalmul mindenkinek,
aki világra szánt.

Fent eszmék – isten gondjai,
lenn a tapasztalat:
kettő foga sem bontja ki
a görcsbe fűlt fonalat.

És az este is születik
kert mélyén, folyópartokon –
kergeti denevérjeit
a vén templomtorony.

fogócska

mint egy harisnyafogó
oly bérügyes akrobata
szülőmamája négy szemű
bájkóros mikropata

a tejeslábast átszeli
vészes díszhasmenésben
tapsolnak proccok rongyróbertek
szemükből könnyet présel

mind ugrál bugyuta népség
bénike lenci nyamola frédi
szalvétáját lengeti négyrét
mocskosszáj ágota néni

a széplelkű automata
drótozott művirággal
az elmebeteg hősdonor
műtőasztalon szárnyal

vízfejű hidroglóbusz
gyógyós tanárral trécsel
W. A. Mozart wurlitzer
vénlánykórust vezényel

Édesség anti-reklám

Kilépek a kalucsniból,
mely óvta eddig életem;
a számba hulló porcukor
permetje sem kell már nekem ...

Ó, nagy cukrász, habostortád
és csokoládé krémeid,
a dagadozó süteményformák
édessége elémelyít.

Kikeményített tornyos sipkád:
higiénikus hangyaboly,
a kukta-kar cukorkalítkát
mázaz, operett dalt kotol.

A keserűség felér a számig:
tükrös vitrinben habos habcsók,
kerülgeti egy nyálas haspók
okádékom rőt pocsolyáit.

Papucs-dal

Míg belebújok papucsomba,
robban egy időzített bomba:
ülök a képernyővel szemben,
ha ölnek is, ma még nem engem,

ha éheznek, mások – de én nem,
egyenletes a szívverésem,
hozzánőttem a borzalomhoz,
mint forradásos hús a csonkhoz.

Hirdetés

Borbély tartotta hajam
fölött a gyászbeszédet;
hirdetem: minden odavan,
közel a végítélet.

Világ könnyelműségét
óvón magamra húztam,
feszíték – hősi fénykép –
kényszerzubbonyomban.

Kakukk kiáltja messze
a fák közt, meddig élek ...
Lottóötös-szerencse
kacsints egy szörnyű-szépet!

Lujzika

Hadigondozott Lujzika
ápolja hervadt körmeit,
kivilágított kvarglija
lúdtalpbetéttel működik.

Nyaggatja bár a porszívót,
gálaruhája nincs elég,
ilyenkor is nyakában lóg
egy száztonnás malomkerék.

Eltömve a pincelikat
szenes zsákjából bolha dül,
sebére ragtapaszt írat,
elhelyezendő bél-belül.

Egy néhai milliomost
sóskamártásra invitál,
kissé unalmas házi koszt,
de nem gyötör a savhiány.

Oly tiszta, mint a rézkillincs,
lelkét is óvja szidol ...
Magánya, mert cicája sincs,
kakaós tejbepapiból.

kis avantgard nyelvtanfolyam

ki van tömve a fejem alja
üveggyapottal
rágyújtok egy kanári dalra
nylon lepedőben vonul
mögöttem a Nagy Mogul
polivinilésztetek
hangosbemondón kiáltják
ne többszörödj egyszeredj

...

juj ez a villamos folyton pimaszkodik
először is levágta a lábam
másodszor is sárgább mint én
s amit neki kéne cipelnie
orromra akasztja koszorúit

Torz futamok

Térzene

Umtatta! Umtatta!
Hallgatta. Untatta.

Hivatásos elégedetlen

Ha cipőjét a por befogja,
a világrendet pörbe fogja.

Meghívó

Néha poloskának érzem magam,
aki vendégségbe hívta az irtóművészt.

Perspektivikus szimat

Mióta leemelték a szappan árát,
csupa orgonaillat vagyok.
Tudja meg minden orr!
Ó, érzem, érzem a jövő illatát ...

Távlat

Előbb a fegyverek fordulnak jobbra,
utána sorsunk – csikorogva ...

A világ repülőtársaságainak

Ó, mi földhözragadtak!
Mi nem repülhetünk.
Legföljebb darabokban ...

Egy I. osztályú pincérre

Hányszor áztatta veritéked
az előkelő terítéket ...

Alapvető kérdés

Közületek!
Melyik a szebb közületek?

A szónok

A köz helyett mondott el néhány közhelyet.

Vers abból az alkalomból,
hogy Fülöp, edinburgh-i herceg,
az angol királynő férje,
a Nemzetközi Lovasszövetség alelnöke
hazánkba látogatott

Megjött a herceg! Edényborói!
Így mondják angolul.
Várták régi s új hódolói,
sok nyalka úr.

Eljött hozzánk. Királyi herceg.
Elméltóztatott.
Hazánk minden szúja perceg
rá egy huzamost!

Trappoltak elé boldog lovacsák
meghajtva fejük,
gombócaikat potyogtatták
lapátra mindenütt.

Veregeti sörényüket
királyi kéz:
a kitüntetett körbe üget ...
Mily elismerés!

Kezet mosni kíván a fenség.

A protokoll:

– Fürdőszobát! Rózsaszín csempést! –
lót, fut, robotol.

Magyarul is gagyog hozzánk
a hercegecske:

Kísérje ez kis ország ...
lószerencse.

S áll glédában Hotel Inter-
continentál,
megterítve súlyos ezüsstel
az asztal is már;

főlszolgálja pincércsapat
mi e honban
található ínycsfalat
azonnyomban.

A pohárba tokaji löttyen,
márkás, valódi,
lefetyelik egyre többen
hódolói.

Cigányprímás húzza lelke
szakadtáig,
és az estély ünnepeltje
nagyot ásít...

Egy szóvivő, ki hordja a szót
tudomásul,
az előre kinyomtatott
szövegbe bámul.

Mister izé ... hogy is való?
Alelnök úr!
Nálunk – tudja – érték a ló,
és boldogul.

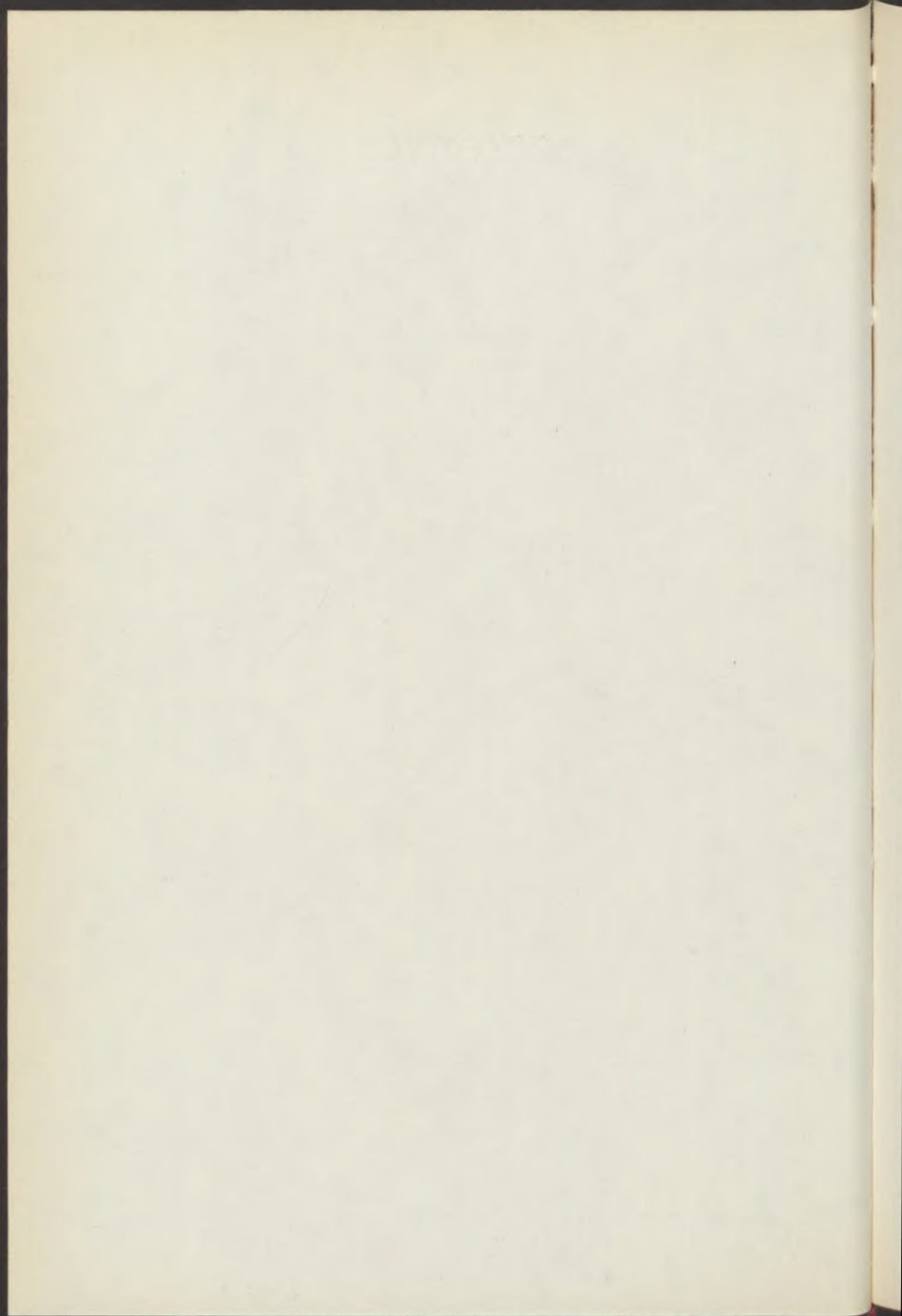
S önfeledten koccint most a
sok lóbarát:
Hip-hip hurrá! Isten hozta!
Az angyalát!

A magasból fülekbe forr
egy égi hang:
Lovaspólót játszunk egykor
mindannyian!

Szezonvég

Váróterem

Eső reszelt a gallyak közt,
tócsában ült az elhagyott padon.
Vajon ki ő, vajon?
Az esti vonat késik vagy siet,
dohogott a szíve, mint még senkinek,
mégis itt ragadt.

Szemaforok! Állomási rózsák!
És mozdonyok! Ó, szent elhúzhatóság!
A tonna súly
vagoni létre, gördülésre vágyik,
s raktárak rozsdás vitáit
hallgatva meglapul.

A söntés népe, mint mindig, jópofa,
sörhab szakállal játszik Téalapót,
felhörpint fél akót.
Biléta nélkül kár tolongani,
úgyis félretapossák
a bádorpult toprongyai.

A kiolvasott újságok halmán
– látványnak elég röhejes –
szónokolni kezd,
s a szemétből előszugerált almacsutkák,
csikkek, vatták, koszos dobozkák
tapsából nő a csend.

Kettős némaság

Ez a kölykeivel vétkező világ
öléből vágy nélkül is kiprésel;
potyogtat úton-útfelen, a kényszer
öklendezése közt, szülői rése tág ...

Csucsújgat, ólmos emlőire ránt,
csámpás bimbója szánk feszíti széjjel.
s felnöveszt titkos szenvedéllyel,
hogy majd belőlünk érti meg magát.

A született csak önnön gondját hordja,
létére eszmél: épülő-omló forma;
folyton kérdezi: Miért? Mi végre?

Hallani az űrbe kiüldözött szavát,
s ragyog a minden csillagfényessége:
felelget egymásnak kettős némaság.

hajszüret

mikor a nyálkás összezsomósodott hajszálakat
halásztam ki az albérleti kád lefolyójából
szinte tocsogtam az önsajnálatban
na jó jó mondtam
hagyjuk az érzékeny farkcsóválást
a víz nélkül nyelt bánatpirulákat
a mosogatórongy könnyáztatást
ettől még nem tisztul ki a lefolyó
és tovább szedegettem a hajakat
egy célszerűen görbített dróttal
mindentől eloldva
a bűntől amit előbb-utóbb elkövetek
az erénytől amelynek nincsen foga rajtam
én csak szedegetem a hajakat

Folyosózug

Fölösleges vagy, mint esőben locsolókocsi,
mint hattyúpár feltöltött dísztagon
– suttogják, de akkor sem fogom
magam miattuk elpusztítani.

A hűvös akták arkangyalai
tudják, mi fáj nekik, miféle alkalom
hiánya; alattuk döglött sár-alom,
miből őket isten se rántja ki.

Ahol a képzelet átrepülne,
ott gázolnak, összegyűlve,
s nyomuk: a kietlen, hideg úr.

Kaparom arcomról mocskukat,
iszap-szavuk fröccsen és tapad:
élj, ha tudsz, ellenükre emberül.

Sláger

Kicsikém, nem nagy ügy:
születtél, elvegyülsz,
s hordod, erre vagy hivatott,
a konfekció divatot.

Kicsikém, nem nagy ügy,
akad elég ürügy,
kacér mentőkörülmény,
hogymint semmire sem mentél,

Kicsikém, nem nagy ügy,
nekem sem sikerült;
ne légy elégedetlen,
hiszen belédszerettem.

Kicsikém, nem nagy ügy,
kinő a fán a rügy,
elloholnak az évszakok,
kifogunk majd egy szép napot.

Kicsikém, nem nagy ügy:
este mellém feküdj,
s nem lesz több ilyen szerencsés,
kipótoljuk a teremtest.

Halottak napja

A temető kigyúlt kirakatként
ragyog,
szél csipkézi az emlékezés
reklámfényeit,
fonnyadozó krizantémok
halovány kórusban
a mulandóság ünnepélyét éltetik.

Mi itt tisztelgünk hiányotok előtt
a pusztulás ígézetében
agyaggal szájalók, leplombált lábúak,
s hiába tapossuk márványsimára
a sírkerti utat,
elrejtőztök mélyen.

A kripta-bunker nem véd meg
az időtől,
az öncsalás fedezéke,
egyszer majd tiszta öntudattal
nézünk a tört szemekbe,
és ki merjük mondani:
vége.

De szakadozik a ború, ím:
molyok bontják a gyászdrapériát,
már a kisujjamat sem éri át –
halottak, megbocsássatok,
én az élőkre hordom koszorúim.

Óda a proszektúrához

Jó esélyeim vannak arra
– ha mostanában nyúlok ki –
hogy egy barátom boncolja fel a hullámat.
(Milyen nevetséges a birtokos személyrag!)
Mi közöm ahhoz a bőrbe csomagolt
izom-szerv-csonttömeghez,
melyet a kés oly precízen feldarabol?
S ájultan csorran ki a vér
a vágások barázdáin;
a koponyát skalpolni kell,
lefeszíteni a csonthéjat,
szemügyre venni a sárgás pépet,
mint túlérlett gyümölcsöt,
az agyat;
megnyitni a mellkast,
kiemelni a belső szerveket,
mikroszkóp alatt kutatni
a kóros elváltozásokat.
(A boncmester idétlenül viccelődik,
szemüvegtört orromra illeszti
napszemüvegét.
Úgy kell ez nekem, mint halottnak a napszemüveg.)
Mi ez?
Mi történik itt?

Nevezzük akárminek, szörnyűségnek, botránynak,
 arcomon a végső tárgyilagosság
 (állampolgári közöny?)
 mellyel a világba meredek;
 koponyám újságpapírral lesz kitömve ...
 (Ilyen lehet az ideális tudattartalom.)
 S nem gúny-e a ceremónia
 az összefércelt tetem előtt?
 A gyászlovak gyomorrontása?
 A másodosztályú szertartás profán prospektusa?
 A blőd beszéd, mit mindenki szemlesütve hallgat,
 hisz ismerjük(ismertük?) egymás
 otromba ügyeit ...
 A koporsóra dobott göröngyök
 komikus koppanásairól nem is beszélve,
 a megrendültség felsminkelt fintorairól.
 Legyen vége az alakoskodásnak!
 (Részemről vége, nem csak átvitt értelemben!)
 Szerintem a halálnak éppúgy örülnünk kéne,
 mint a születésnek:
 – Megszületett (bennem) az elmúlás!
 Minek hát az erőszakolt
 sötétöltönyű idéetlenkedés,
 a kandeláberek bűze,
 a csipkegalléros konzerv
 (szavatossági ideje lejárt)
 előtti ájuldozás?
 Azt szeretném, ha nevetnétek
 halálhíremet hallva,

térdet csapkodva rázkódtasson benneteket
a nyálfröccsentő röhögés
(ugorjon ki az állkapcátok,
mint leesett az enyém ...)
és felejtsetek el.
(Ugye, megteszitek?)

Balatoni képeslap

A szédült nyár itt száguldozik a sztrádán,
bukósisakja villanó fehér –
stopposok szemében alkonyati ábránd
a messzeségbe húzó útszegély ...

Nyög a szezon, mint kólikás vénség,
állott sörén vitorlás biceg;
mosoly kattan és elkészült a fénykép
örök emlékül Gertinek.

Bulldogot terel a tilalmas tópart,
póráz feszül meg dülledő nyakán;
siklik előle, menekül a megmart
kószáló léptű, üdültetett magány.

Télapó mindig eljön

Télapó, pajkos szörnyeteg:
szemei elpattant bonbonok,
szakálla szikrázó üveggyapot –
karácsonyt szimatol csöpögő orral,
merev léclábon kecmereg elő,
s megszállja a kirakatot.

Olajos halból emel barikádot,
körtekompóttal növeli a torlaszt,
májkrémmel vakolja oldalát.
Pezsgő-tarackjait jókedvünkre irányozza,
megpukkadunk, ha parancsolja.

Kirakat ketrecét gyorsan kinövi,
pultostul a bolt elmerül puttonyában ...
Pofánkba dűnnyög fél kevertet:
– Tirára... Bumm! Ti...rára ...
Álla alatt jóindulat redőzik,
piros képiből disznószem visít;
bakancsokat vezényel az ablakokba,
tükörfényesre suvickolva,
kelletlen sorakozót karácsonyig.

És tavasszal is eljön Télapó!

Betáblázott már minden évszakot,
csomagjainak nincsen vége-hossza:
ingó hegy nő szörnyű szeretetből,
nyögünk alatta fulladozva.

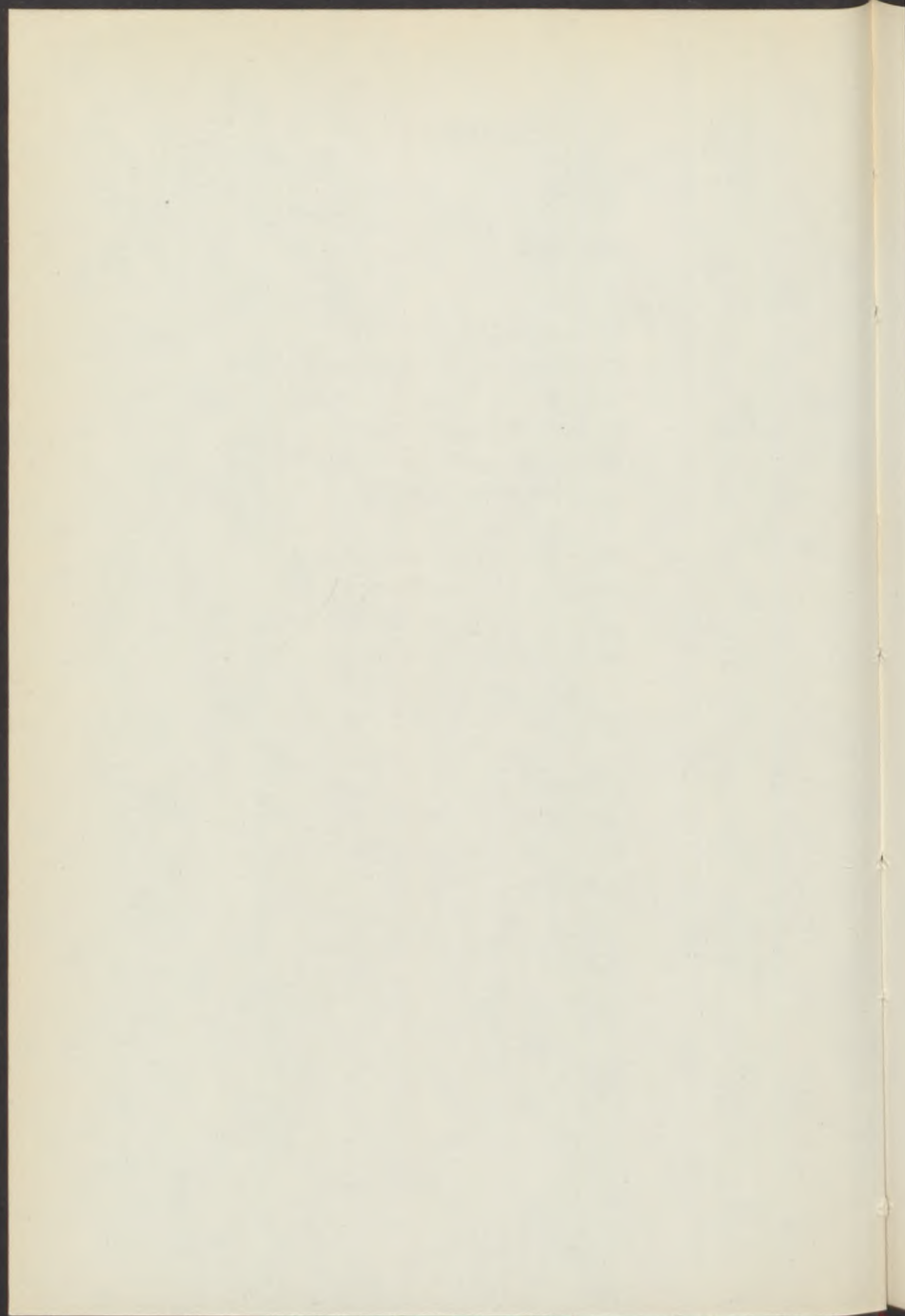

Szezonvég

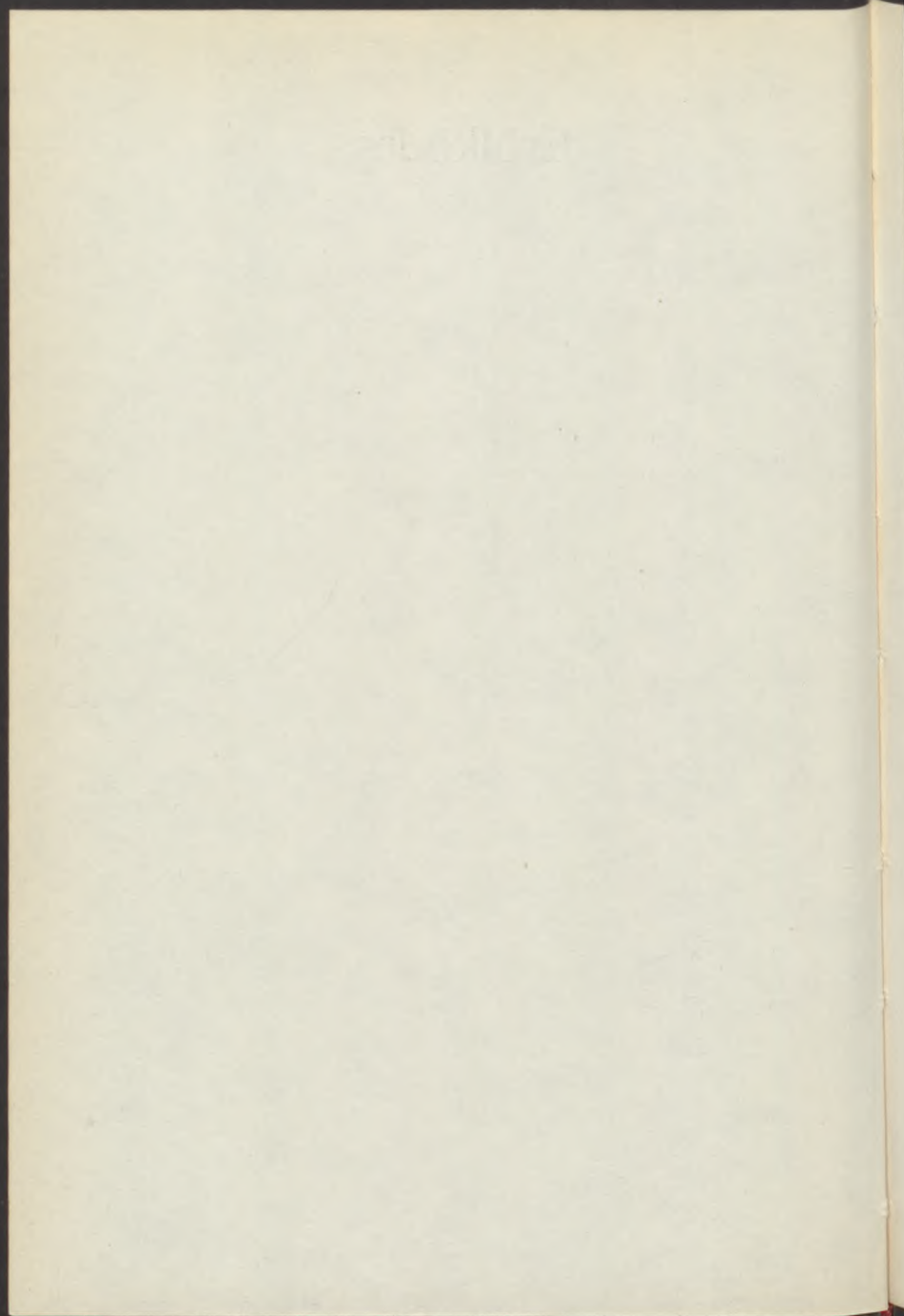
Kitakarva a táj gyökeréig,
megborzad vackán a locska víz;
sárga flakon a nyár, amit
harsány hullámok sodra visz,
s partra tesz ott, hol habmocsok
puha permetje fehérlik.

Nyárfa sistereg, füzes susterog,
sivár strand homokja pereg,
kergetőznek az üres lábnyomok,
helikopter darálja az eget;
árulják a dísztelen kilátást
a becsukódott sötét bazársorok.

Zimmer frei és Szoba kiadó
– tüntetnek a frissen festett táblák;
beton táncplaccon keringőre kér fel
a légörvény egy hamisított számlát;
portás bókol kongó motelportán:
húzza zsebét rekord borraivaló.

Erőlködés

Sejtelem

Tápázkodik az erdő: néma állat,
görcsösen összefogóznak az ágak;
lábolna messze, mint hűtlen szökevény,
s lefogja izmait a zúzos televény.

Mennyi erő feszül! A mozdulatlan
gyötrelem tömbje eresre pattan.
Hangrobbanás a lágy kékségbe vágja öklét,
fájdalmában leroskad a pusztuló öröklét.

Önéletrajz-törmelék

Ez hát a világ,
amelyre kivetődtem
– ó, az anyák vajúdó kiáltásai
folyton itt úsznak a levegőben –
gyermek kíváncsiságom
még bokrok alján bolyong,
de viszolyogva látom
minden küszöb előtt
mattüveg szemmel
őrt áll a gond.

...

Faragtam a hiábavalóság
emlékműveit:
én úgy leszek szabad,
hogy egyedül rám terít
arany fátyolt a nap,
kutattam ösztönmélyeimben,
van-e tékozolni való
kincsem,
s ha kelletlen
a kérdést felteszem,
rá a válasz
az életem legyen!

...

Oktondiság volt, belátom,
A feladat más ma.
Dúdolom azok dallamát,
kiknek telt szabadulásra,
kocsira, telekre, házra,
mint aki végre hazatalált;
nem jó az otthontalannak,
bizonyosságom, őrizlek én,
akkor is, ha motozáskor
letagadlak és megtagadlak.

...

A hivatalos hihetőség
kinevezi a maga hőjét,
nem engemet, az bizonyos –
Nem leszek kirakati vigyor-baba,
polcra ültetett díszdoboz:
csontomba vág a klisényomó,
ha úgy egyénít, hogy sokszoroz –
Hűségemet sem árulom,
s nem várok érte jutalmat,
eladó a megvehető kényes
s kevésbé kényes alkat;
fájdalom, nem zengik példámat ott,
hol pihegő protokoll
nyilatkozik – eszményt dadog.

...

Aki elvegyülni bátor,
kiválni annak sikerült;
úgy követte el érdemeit,

mint más a foghatatlan bűnt.
Mellére tűzi azt, amit
nem érzett soha legbelül,
fellobogózza ürességét...
(Attól retteg, hogy kiderül.)

Elégia

Kibírtam elképesztő helyzeteket,
megéltem naponta négy ötvenből,
macskává változtam, tejbolti rémmé,
túléltem fiatalságom önkívületét,
a kollégiumi kopottságot,
a rózsaszínű pénzesutalványok havazását
a Szülői Szeretet Részvénytársaságtól,
megúsztam a vándorörsztönök pocsolyaárkát,
elhagyott kisfiam mosolyát –
naptárakon evickéltem át,
fennakadtam a vasárnapok dögunalom-zátonyain,
gyomrom háborgott az ünnepi ebéd szagban,
bosszúból önkiszolgáló evőbajnok lettem,
a szutykos pléh kanalak zörgése
többet ért Schubertnél,
míg látomásaimat toltam
a csorba műanyag tálcákon –
komoly arccal kibámultam
a kilátástalanság ablakán,
s egyszerre ismerősnek találtam
a rideg csőbútorokat,
mert megint itt vagyok,
én, a kereső,
de sohasem keresett –

a százértelmű grimaszokból
megfejtetem,
mi vár rám
megint –
íme:
a legvalószínűtlenebb ígéretek
légyfogó ragacsában
fulladozom a gyönyörtől,
hinni akarok, ennyi az egész,
s rátalálok a szálnalmas gyufásskatulyába
rejtett olvashatatlan levélkére,
melyet a gyöngybetűs sors
kizárólag nekem írt:
helyet szorítok dobozolt magányomnak
egy lidérces lakótelepen,
legeltetem városszéli vágyaimat
a benzinbűzös garázs-soron,
a folyton félrebeszélő telefonon
felhívom hajdani szeretőmet,
és hallgatom a pelenkaszárító gyereksírást –
valami eltűnt
a lassított filmfelvétel-kavargásban,
nem házalok az igényesség művirágcsokrával,
mint egy apróhirdetésre siető
szerelmes agglegény,
a lábtörlőkön való rengeteg csoszogás
lekoptatta idegbolyhaimat is,
nem leszek riadókészültsége
a tejeslábasból kifutó világnak –

jól van – mondom – de tényleg,
s fázósan magamra húzom
a vékony falakat,
betakarom azt a keveset,
ami belőlem ép maradt.

Vers, amelyben a költő
lelki-elsősegélyben próbálja
részesíteni feleségét

Kedvesem, ne légy türelmetlen,
ne und az albérleteket,
hol kulcscsomók függnek gyászkeretben,
s a fürdőszobában körmenet:
reggelente a fogkefék
suvickolják az éj ízét.
Alkalmazkodj a képtelenhez,
te vagy az okosabb, engedj,
ne vagdalkozz, ne légy dőre,
bízd magad a szebb időre,
hisz már a lábtörlőn csoszog,
hozza a házi papucsot.

Igényeidet ne idézd sorra,
rakd el őket a kamrapolcra,
kölcson üvegbe, hol penész lakik,
– elállnak talán tavaszig.

...

Kedvesem, légy szabad és boldog,
ingyen nyitom az örömboltot,
kapd a műanyag kosarakat,
rakd, mi kezed ügyébe akad.

Itt vannak a gondtalan évek,
amikor estig heverészhetsz;
képeslapon örökös nyár van,
Balaton-part, fürdőruhásan,
kapható a ragyogó kék ég,
smink-tükörből kacsintó szépség,
panorámás polgári távlat,
közművesített Jóbarát-lak,
mini-könyvekben mini-eszmény,
sláger-igazság, operett-tény,
rózsaszínű varázsos álom
a fölfeszített mozivásznon;
amit kínálok, mégse vedd el,
minden kapható, ami nem kell!

Képzeletem is – kedvesem – mocskos,
bóvli örömben velem ne osztozz,
szezonzégek szemetjét mérem
nyakig a színes neonlében.
Fussunk a csömör-áruházból,
felhúzos tündér tangót táncol,
kerti törpékkel keringőzik
– verje nyomunkat friss esővíz.

Édesem, nekünk ez maradt
ebből a szépülő világból:
csupasz testünkben volt falak,
fejünk fölött a nap viháncol.

Emlékszel, mikor nekivágtunk
– egymástól voltunk részegek –
súgtad-dúdoltad könnyű szájjal:
Kibírjuk ezt az életet.

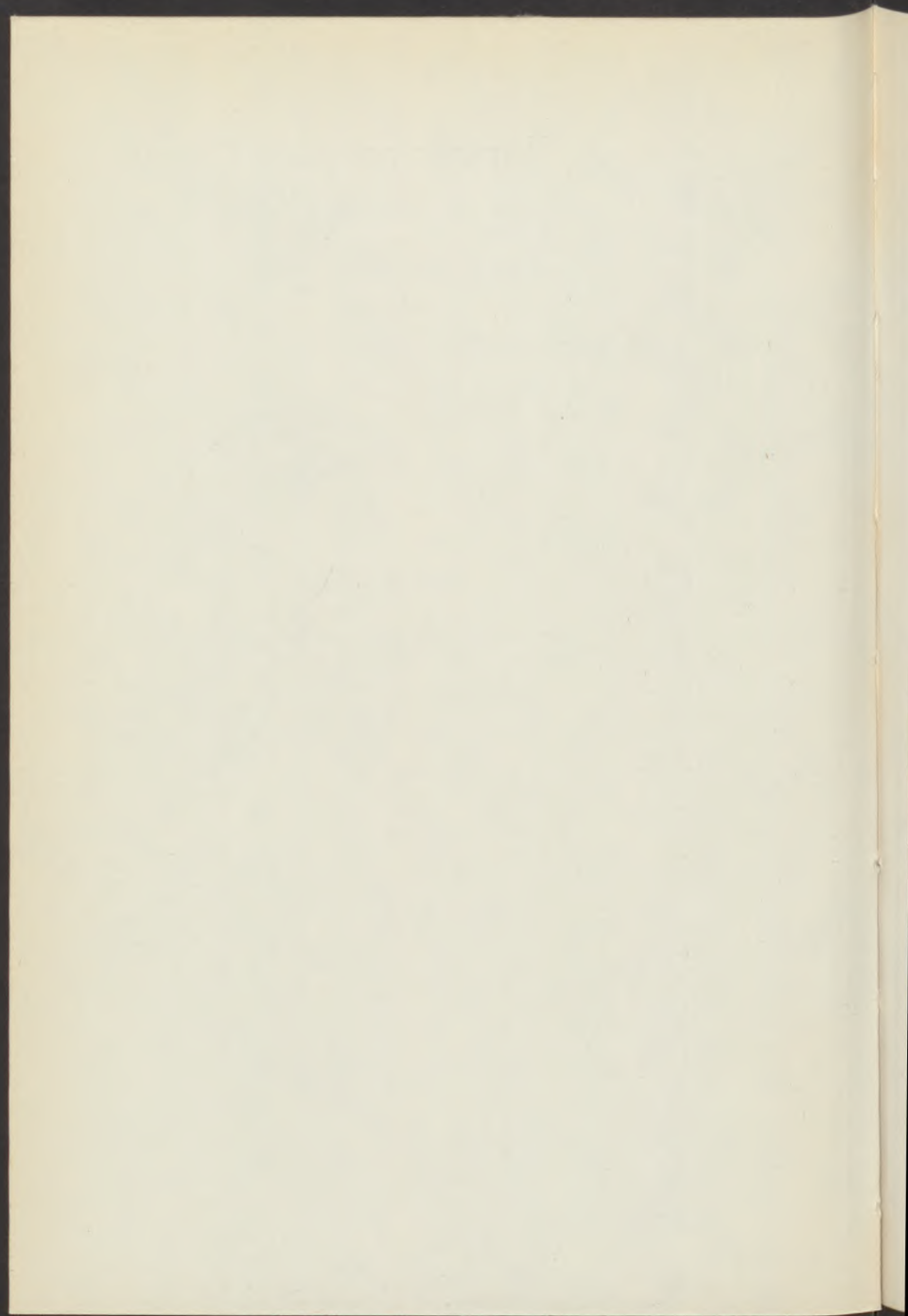
Erőlködés

Nem az vagyok, akivé váltam.
(Hát akkor ki? Őszintén szólva
fogalmam sincs, kivé válhattam volna...)
Mégis, időnként elfog a bizonytalanság.
(A bizonyosság?)
Sodródó felszínem mélyén
(mely csak burkolat)
rejtőzik egy iszapba dőlt
gipszmásolat.
(Mintája annak, aminek nincs eredetije.
Furcsa egy hasonmás.)
Vagy képzelődés lenne:
az vagyok, akiért nem kell sóvárognom?
Ne sirassam a lehetőség-embert?
A meg nem valósultat,
szétszórtan lebegőt?
Ne higgyek személyiségem
néma hullámverésében,
mely partra vethet bárki idegent?
Vállaljam azt, aki a tükörből rám visszavigyorog?
Megvallom, nem szívesen teszem.
Nem arról van szó, nem utálom,
csak megriaszt a sok esetlegesség.

(Pofámat gyúrta és egyéniségemet
épp ilyenné.)
Akkor mi marad olcsó vigasznak?
(Drágára nem telik.)
Ezen elrágódhatok egy ideig.
Ebben az átmenetiségben
(honnan hová?)
egyre mulatságosabb, bármit teszek...
Csak az nem világos:
én mulatok vagy rajtam mulat...
(Kár, hogy nem tudom befejezni.)

Tartalom

ÉDENKERESŐ

Az esélytelen	7
napló	8
A büfében	9
MÁV-idill	13
Félelmesen	14
A futamodó balladája	15
Hátország	17
Maréknyi szó	18
Édenkereső	19
Elfordulóban	20

KÜLVÁROSI ÉRME

Hazaérni	23
Karcolás a síremlékre	24
Értelmiségi epilógus	25
Táncdalszöveg-töredék	26
A melós	27
Premier előtt	28
Külvárosi érme	30
Konyhaparfőm	31
Gyártelep	33
Variáció egy sémára	34

HIDEGSZIK

Egy moralizálóra	39
Hozzászólásom a Kollektív Biztonság kérdéséhez	40
Baleset	41
Tagolt beszéd	42
army-hopp	43
hidegszik	44
Hétköznapi dal	46
Huszonegy óra huszonhét	47
Két apróhirdetés	48

HIRDETÉS

Este	51
fogócska	52
Édesség anti-reklám	53
Papucs-dal	54
Hirdetés	55
Lujzika	56
kis avantgard nyelvtanfolyam	57
Torz futamok	58
Vers abból az alkalomból, hogy Fülöp, edinburgh-i herceg, az angol királynő férje, a Nemzetközi Lovasszövetség alelnöke hazánkba látogatott	60

SZEZONVÉG

Váróterem	65
Kettős némaság	67
hájszüret	68
Folyosózug	69

Sláger	70
Halottak napja	71
Óda a proszektúrához	73
Balatoni képeslap	76
Télapó mindig eljön	77
Szezonvég	79

ERŐLKÖDÉS

Sejtelem	83
Önéletrajz-törmelék	84
Elégia	87
Vers, amelyben a költő lelki-elsősegélyben próbálja részesíteni feleségét	90
Erőlködés	93

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ

Felelős kiadó Kardos György

Szegedi Nyomda 79-4064 Szeged, 1979

Felelős szerkesztő Vilmon Gyula • Mű-

szaki vezető Sebestyén Lajos • Tipográfus

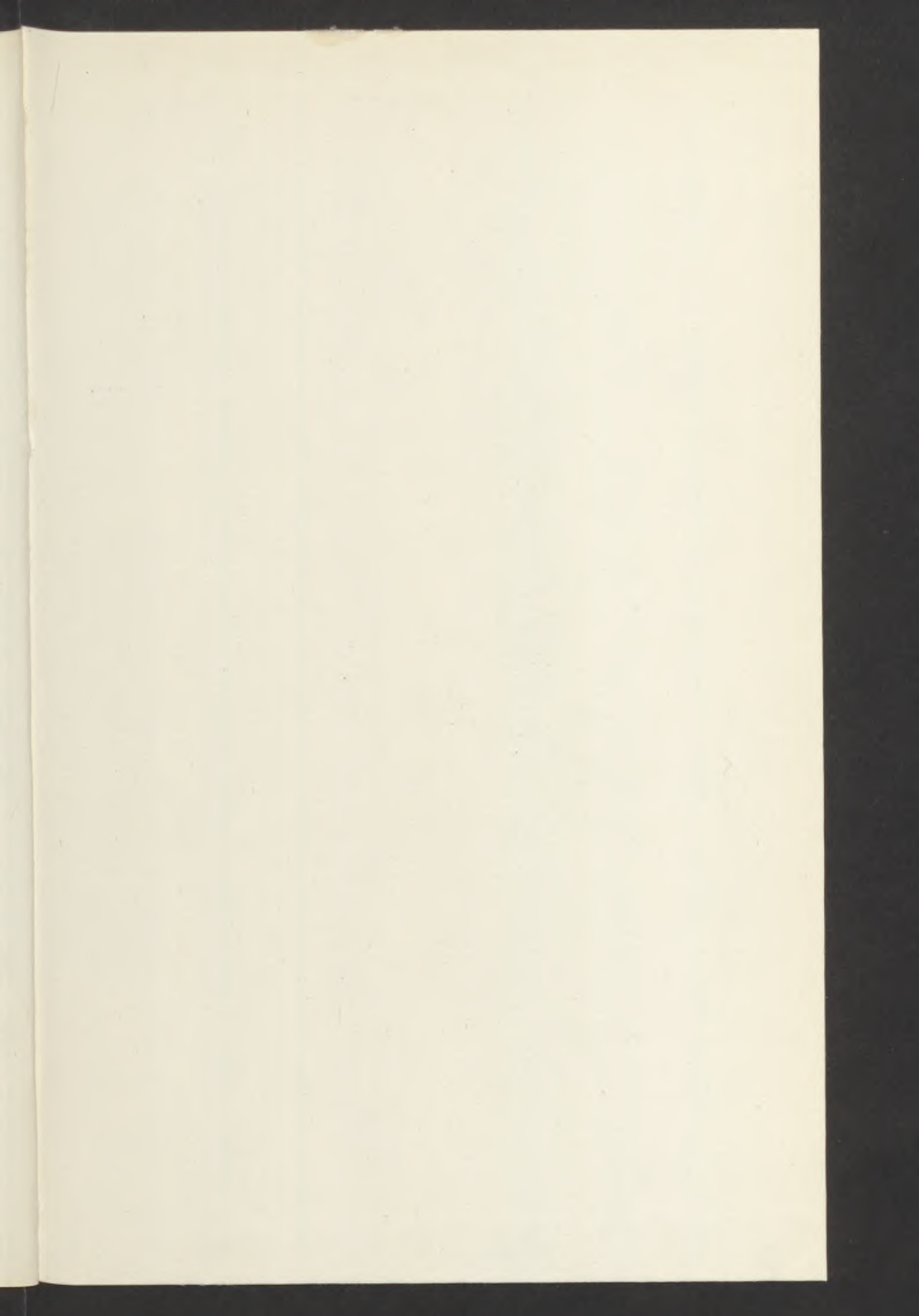
Kovács Gábor • A védőborítót Szabados

Margit tervezte • Kiadványszám 4109

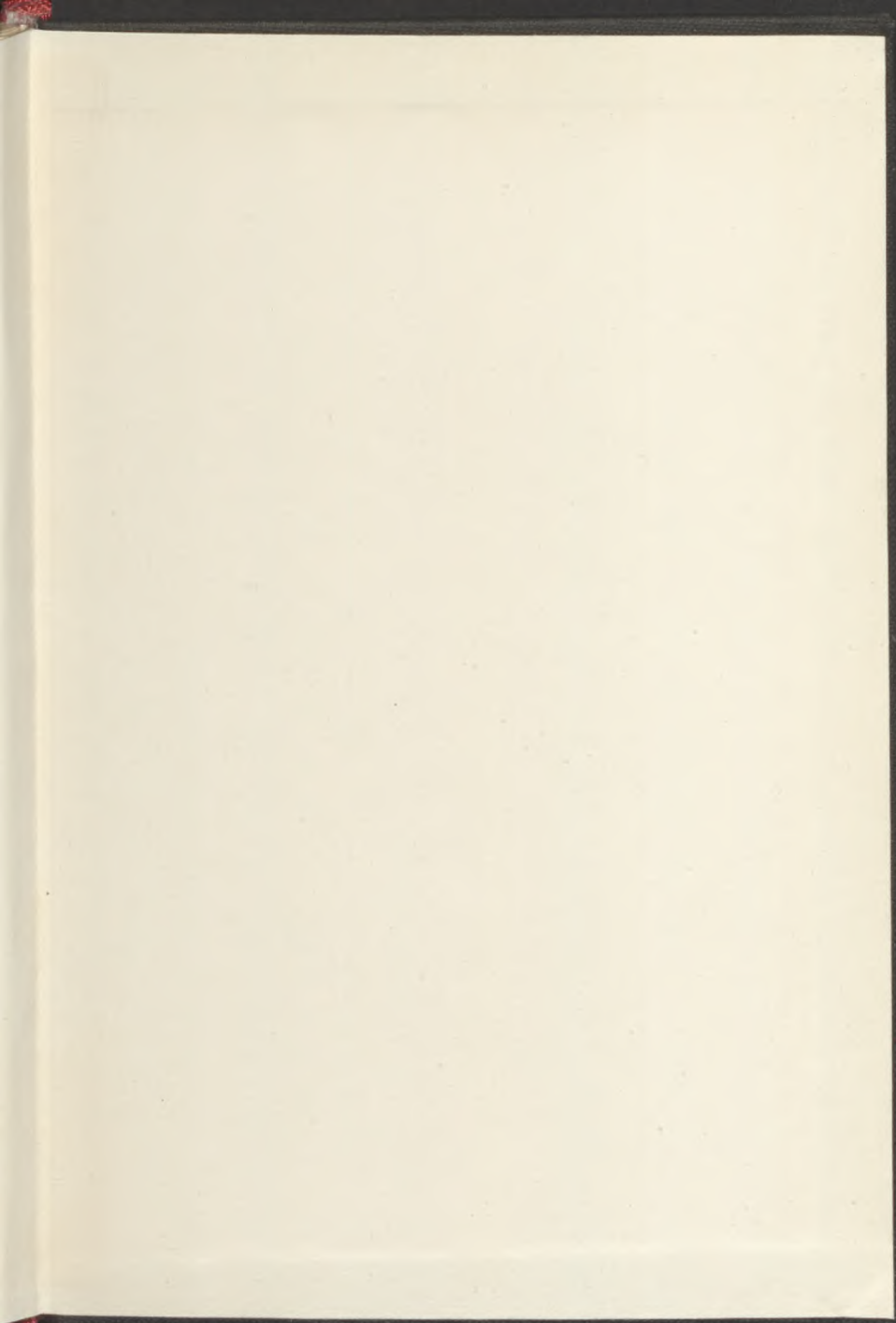
Megjelent 5 (A/5) ív terjedelemben, New

Times betűtípusból szedve • MA 3370

ISBN 963 270 894 6

3881

125

ANTHONY-REKLA

ANTHONY-REKLA